

KESZTHELYI JENŐ

**HORGÁSZMORZSÁK
MELEGÉRI ÉVI NÉNI**

A karácsony előtti napok mindig csiklandós horgászvágyakat ébresztenek bennem; hála agyonszervezett munkaszüneti napjainknak, ki is eléggülhetek.

A láz gyötört anno akkor is, amikor Viktória napjának kora délelőttjén a hévízi lefolyócsatorna rézsűjén gubbasztva belémbotlott Éva néném. Ha nem tette volna, nem írnám most sokadik leveletem neki, nem bontanám húsvétkor zserbós, konyakos kis csomagját, és nem drukkolnék karácsony előtt azért, hogy dobozos orchideám Éva napra virulva odaérjen.

Ott tipegett a csatorna gátján sárga esernyőjével és zamatos belvárosi stílusban mindenféle hülyének elmondott bemutatkozás gyanánt, mert heveny hőszállingózás közben is rendre aprítottam az ezüstkárászokat. Éva néném Hévízen, az OKISZ üdülőben töltötte jól megérdemelt, nyugdíjas napjait már egy hete, és eldicsekedett azzal, hogy egy bukott, de jóképű téeszelnök az éjszakai portás, akinél neki protekciója van az éjfél utáni kicsapongásokat illetően. A kis, kedves öregasszony kíséretében vele egykorú hölgyek ármádiája özönlött felém a gáton; bámultak, mint a Madárfejű Jóskát annakidején. Nekem se kellett több! Felvidítottak. A kárászokat elegánsan hátradóztam, mint vadnyugati tehenészlegény a döglött poharat.

Az öreglányok föl-fölcshippentették farkuknál fogva a kárászokat és sikítottak a gyönyörűségtől, ha a hal hajukba, vagy rókaálléjukra ugrott. Éva asszonyoság tarka nylonzacskójából két agyonszáradt túrósbukta került elő, melyeket nagylelkűen nekem adományozott. A fűben bakfincoló halakat szakavatott szemgödörfogással begyűjtötte a zacskójába, és elégedetten rázogatta taksálgatta a súlyát. Ezt nem a Garai piacon tanulhatta. A hiúság vásárában kiemeltem hát a varsaszákot és tartalmát kiborítottam a hókásás fűre, óriási ováció közepette. Újabb zacskók nyeltek el a zsákmányomat. Az egyik lilahajú dáma egy csomag Marlborót dugott a zubbonyzsebembe. A gát melletti, szögesdróttal védett réten megjelenő bárgyú és lomha tenyészvikák fantomképe tette búcsú nélkülivé a találkozást. Az öreg hölgyek csatarendje fölbomlott, jajveszékelve rohantak a piros busz felé, hogy örökre elnyelje őket az erősödő havazás fátyolfüggönye.

Jöttek a kárászok, és a megbolygatott, drága egyedüllétet lassan elborította tél tábornok kezem fején tüzesedő gyapjútakarója. Aggódva fontolgattam, hogyan kaptatok majd föl ilyen latyakban az útra előlhúzó csodaautommal.

Az elsuhanó délutánban combomra-vállamra jegesedett gúnyában, dideregve kapkodtam össze szerelvényeimet; mint később kiderült, csontnyelű bicsakomat a földbe szúrva otffelejtvé. Trabantom úgy csúszkált a gáton, mint véreshurka a zsíros deszkán.

Fehér Zsiguli fékezett a földút kijáratában, megállt, eltorlaszolva az utat. Évi néném pattant ki belőle, és a papírtálcán felmáglyázott, roston sült, még meleg halakon szétpattantak a hópelyhek. Az éjszakai portás fáradtan intett a volán mögül, mintha többet nem is akarna mondani az asszonyi bolondériáról.

A pacsai pihenőben ettem meg a halak egy részét. A papírtálcán alig tudtam kibetűzni Éva néném Rottenbiller utcai címét és telefonszámát az olajfoltoktól szétmosott, filctollas ákombákomban.